

N.F.S. Grundtvig “Farvel. (Til C. Molbech.)”

Offentliggjort første gang i *Grundtvigs Værker* version 1.5, oktober 2014

Denne pdf er en læseversion af værket uden kommentarer. Værket findes digitalt med punktkommentarer, indledning, tekstredegørelse og faksimiler på www.grundtvigsværker.dk

Tekstkilder

A *Førstetrykket*, 1813 (SJ: 211)

Andre udgaver

PS *Poetiske Skrifter* 3

US *Udvalgte Skrifter* 3

VU *Værker i Udvalg* 7

Teksten er etableret af Vanja Thaulow

Punktkommentarer, indledning og tekstredegørelse er skrevet af Vanja Thaulow, redigeret af Holger Berg og Klaus Nielsen

Tilsyn ved punktkommentarer og indledning dr.theol. Troels Nørager

PDF ved Kim Steen Ravn

Copyright: *Grundtvigs Værker* 2024

[A:977] |PS:100 |US:108 |VU:172

Farvel.

(Til C. Molbech.)

¹ Saa er det vist, saa har Du dig udvundet
Af Vennelykken, som os sammenbandt!
Saa est Du flygtet fra mig over Sundet,
Hvor Danmarks Søn saa ofte Døden fandt!
Hvor danske Mø forlorede sin Svend,
Der ogsaa jeg forlorede en Ven;
|PS:101Ei meer at skifte vil med mig Du have;
Ei heller da den sidste Sjælegave,
Ei heller da det venlige Farvel?

² |VU:173O! visselig det gik mig nær til Hjerte,

O! visselig jeg følte bitter Smerte;
O! visselig er det heel tung en Lod,
Naar Fjender fnyse, og naar Farer true,
I Fjenders Ledtog da sin Ven at skue,
At saares dybt i Hjerte af hans Braad!
Dog, Molbech! ei for dig igjen at saare
Jeg Harpen greb i stille Aftenstund,
Nei, jeg den greb, for med en Vemodstaare,
At byde dig: *Far vel!* af Hjertensgrund.

3 |US:109| Som da jeg i vor første Vennesommer
Dig bad indgaae til Sorøes Altergrav,
Og skue der de favre, hvide Blommer,
Der huldt sig slynge om den brudte Stav;
|[A:978]| Dig bad, at agte hvad Dit Hjerte ahner,
Og fængsles ei af Tidens Tulipaner:
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Bag sjette Vaar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa bittre Ord: min Ven!
Gak ind og sku de favre, hvide Blommer!
Betænk i Fred ved Sorøes Altergrav,
At brydes skal og vores Vandringsstav!
Naar da vi ligge under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, hvem der saae, og hvem der gik i Blinde;
Men tro vi Ham, hvem alle Christne dyrke,
|[PS:102]| Vi veed, at hvo sig støder, gaaer i Mørke,
Hvo Lyset skuer, han sig støder ei.

4 Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare!
Ak! glat er Stien, som saa vis Du troer,
Gid Himlens Lys maa Dine Trin bevare!
Gid ei Du fængsles i de vilde Spor!
Gid onde Urter ei din Aand forgifte!
Og naar engang Du ikke meer saa stolt
Mit Venskab vrager, og bortkaster koldt,
Et *Hjerte* haver jeg med Dig *at skifte*.

N. F. S. Grundtvig.
